

Sygnatura akt XI C 74/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 3 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Małgorzata Dasiewicz - Kowalczyk

Protokolant:Magdalena Truszkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 lipca 2014 r. we W.

sprawy z powództwa L. Ż.

przeciwko E. K., A. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo przeciwko pozwanemu A. K.;

II. umarza postępowanie w stosunku do pozwanej E. K.;

III. zasądza od powódki solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 48,76 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt XI C 74/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym do tut. Sądu w dniu 24.06.2013 r. L. Ż. domagała się zasądzenia od E. i A. K., prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą Fabryka (...) W. nr 47E, (...)-(...) G. kwoty 2320,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18.11.2011 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 02.11.2011 r. nabyła u pozwanego, w jego sklepie przy ul. (...) we W., kanapę typu L. (...) Tkanina za kwotę 2320,00 zł. Po rozpakowaniu towaru powódka zauważyła, że kanapa ma wady i jeszcze w obecności osób, które ją dostarczyły, oświadczyła, że kanapę należy zabrać z powrotem, ponieważ zakupiony towar nie odpowiada zawartej umowie, gdyż posiada wady i to na tyle istotne, że należy wymienić ją na inną. Powódka złożyła telefonicznie reklamację w dniu dostarczenia towaru oraz osobiście w salonie sprzedaży w dniu 06.11.2011 r. Powódka wskazała, iż po zgłoszeniu reklamacji przyjechał serwisant i dokonał oględzin kanapy. Po upływie 14 dni powódka podjęła interwencję i otrzymała informację, że reklamację rozpoznaje producent – gwarant mebla. Na prośbę powódki producent przesłał pismo, w którym negatywnie odniósł się do żądania powódki, odmówił wydania protokołu oględzin dokonanych przez serwisanta. Dalej powódka wskazała, że jej pełnomocnik wysłał do producenta pismo informując go, że postępowanie reklamacyjne zostało przeprowadzone niezgodnie z przepisami i w dalszym ciągu żąda albo wymiany kanapy na nową albo zwrotu równowartości zakupu. Po kontakcie ze sprzedawcą pełnomocnik powódki po raz kolejny wysłał do producenta zgłoszenie reklamacyjne. W odpowiedzi na nie producent wskazał, że na karcie gwarancyjnej brak jest podpisu sprzedawcy i klienta i w związku z tym karta gwarancyjna jest nieważna. Powódka podkreśliła, że sprawa reklamacji zgłoszonej przez powódkę od początku została przeprowadzona w sposób wadliwy. Powódka wskazała, że od początku chciała skorzystać z przysługujących jej uprawnień z tytułu niezgodności towaru z umową i złożyła reklamację u sprzedawcy, a nie gwaranta. Z niewiadomych przyczyn sprzedawca przekazał reklamację do gwaranta, a ten w ocenie powódki doszukuje się jedynie możliwości

odrzućenia jej roszczeń, stwierdzając pierwotnie, że towar jest bez wad, a następnie stwierdzając nieważność karty gwarancyjnej. Uzasadniając żądanie odsetek powódka wskazała, że domaga się ich od dnia następnego po upływie 14 dni od daty zgłoszenia telefonicznie reklamacji, bowiem w tym terminie pozwany powinien ustosunkować się do roszczeń powódki.

W dniu 26 września 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i orzekł, że pozwani E. K. i A. K. w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu powinni zapłacić solidarnie powódce kwotę 2320,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 18 listopada 2011 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 624,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W ustawowym terminie pozwani wnieśli do tutejszego Sądu sprzeciw od wydanego w dniu 26 września 2013 r. nakazu zapłaty, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu sprzeciwu wskazali, że nie posiadają oni legitymacji procesowej do występowania w niniejszym procesie, co czyni zasadnym uchylenie nakazu zapłaty oraz umorzenie postępowania.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwani wskazali, że powódka nie dołożyła należytej staranności w zakresie określenia pozwanych i firmy przedsiębiorstwa wskazanego w pozwie. A. K. prowadzi samodzielnie jednoosobowe przedsiębiorstwo pod firmą (...) z siedzibą W. 47E, (...)-(...) G.. Wskazano również, że E. K. nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej, oboje pozwani nie prowadzą wspólnie jakiegokolwiek działalności gospodarczej. Pozwani podkreślili, że E. K. nie ponosi solidtarnej odpowiedzialności ze swoim małżonkiem A. K..

Z ostrożności procesowej pozwani wskazali w dalszej części uzasadnienia, że zgodnie z art. 787¹ k.p.c. tytułowi egzekucyjnemu wydanemu przeciwko osobie pozostającej w związku małżeńskim Sąd nada klauzulę wykonalności przeciwko małżonkowi dłużnika z ograniczeniem jego odpowiedzialności do przedsiębiorstwa wchodzącego w skład majątku wspólnego małżonków, jeżeli wierzyciel wykaże dokumentem urzędowym lub prywatnym, że stwierdzona tytułem egzekucyjnym wierzytelność powstała w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa przez pozwanego pierwotnie małżonka. W konsekwencji wierzyciel będzie mógł skierować egzekucję do majątku produkcyjnego objętego wspólnotą majątkową tj. składników przedsiębiorstwa lecz nie do majątku konsumpcyjnego służącego zaspokajaniu potrzeb rodziny. Tym samym następuje ograniczenie odpowiedzialności dłużnika do przedsiębiorstwa wchodzącego w skład majątku wspólnego małżonków. Wytoczenie sprawy sądowej E. K., nie będącej przedsiębiorcą oraz nie powiązanej w żaden sposób ze sprawą, stanowi w ocenie pozwanych naruszenie prawa podmiotowego pozwanej do ochrony jej majątku z wyłączeniem majątku wspólnego w postaci podnoszonego przedsiębiorstwa. Pozwani podnieśli, że wydanie klauzuli wykonalności przeciwko małżonce w innych przypadkach możliwe jest tylko i wyłącznie po wykazaniu zgody tegoż małżonka na zaciągnięcie zobowiązań przez małżonka będącego dłużnikiem. Z powyższego wynika, że nie ma jakiegokolwiek podstawy do wytaczania powództwa przeciwko E. K. w zakresie odpowiedzialności za zobowiązania męża całym majątkiem stanowiącym przedsiębiorstwo męża skoro istnieje możliwość uzyskania klauzuli wykonalności co do jej osoby, aczkolwiek w sposób istotny ograniczy jej odpowiedzialność. Zdaniem pozwanych jest to jeden z powodów, dla których Sąd powinien uznać stanowisko pozwanych o wadliwym oznaczeniu strony pozwanej jako zasadne, albowiem taki stan pozwu godzi w interesy E. K., zobowiązując ją niesłusznie do odpowiedzialności za ewentualne zobowiązania męża całym swym majątkiem bez jakiegokolwiek ograniczenia.

Ponadto z ostrożności procesowej A. K. i E. K. podnieśli, że A. K. jest jedynie współnikiem w spółce cywilnej Ośrodek (...)C. P. K. K., w której nie ma jakichkolwiek udziałów E. K..

W dalszej części sprzeciwu wskazali, że pomiędzy pozwanymi, a powódką nie doszło do zawarcia umowy sprzedaży, na którą powołuje się powódka. Faktura VAT o nr (...) z dnia 02.11.2011 r. wystawiona została przez zupełnie inny podmiot - (...) Sp. z o.o. mającą siedzibę w K. 44B, (...)-(...) B., gdzie sprzedawcą nie byli A. K. ani E. K.. Spółka ta, będąca sprzedawcą, nie ma również żadnych powiązań kapitałowych z pozwanymi, pozwani nie są w niej

wspólnikami ani nie pełnią w niej żadnych funkcji. Żądanie zapłaty kwoty wynikającej z faktury powinno zatem zostać skierowane do faktycznego sprzedawcy, tj. Spółki (...) Sp. z o.o. . Podkreślono, że kwota dochodzona pozwem nigdy nie wpłynęła do pozwanych, nie wystawili oni powódce żadnej faktury VAT, wreszcie nie byli oni stroną umowy sprzedaży przedmiotowego mebla. Powódka kieruje zatem roszczenie do podmiotów, z którymi nie wiązał jej żaden stosunek obligacyjny.

W ocenie pozwanych, zgodnie z treścią art. 4 ust 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego sprzedawca odpowiada względem kupującego, jeżeli zakupiony towar w chwili jego wydania jest niezgodny z umową. Ustawodawca wskazuje zatem, że podmiotem odpowiedzialnym za niezgodność jest sprzedawca, a nie producent. Ponadto obowiązek ustosunkowania się do reklamacji zgodnie z treścią art. 8 ust. 3 ustawy nałożony został na barki sprzedawcy, a nie producenta. Producent nie ma nic wspólnego z reklamacją, dopóki nie zostanie skierowane do niego roszczenie regresowe ze strony sprzedawcy w oparciu o art. 12 ustawy. Producent może występować jedynie w roli doradcy lub rzeczoznawcy dla sprzedawcy, jeżeli sprzedawca wystąpi do niego o taką pomoc. Czym innym jest sytuacja, w której zgłoszenie zostanie wykonane w reżimie gwarancyjnym albowiem wówczas sprzedawca staje się tylko pośrednikiem pomiędzy konsumentem a gwarantem. W przedmiotowej sprawie reklamacja nie była skierowana do gwaranta, gdyż nie była ona zgłoszona w reżimie reklamacji. W ocenie pozwanych świadczy o tym treść pisma z dnia 13.12.2011 r., w którym podniesiono niezasadność zgłoszonej reklamacji. Świadczy ono jednocześnie o roli producenta jako rzeczoznawcy, a nie podmiotu do którego zgłoszono reklamację z tytułu gwarancji. Z powyższych względów zdaniem pozwanych do załatwienia sprawy zobowiązany był sprzedawca – Spółka (...), a nie pozwani. Skoro reklamacja została skierowana do sprzedawcy, a sprzedawcą nie byli pozwani, to nie mają oni legitymacji biernej do występowania w niniejszej sprawie w przypisanym im charakterze. Sprawa powinna zostać wytoczona zatem przeciwko sprzedawcy od którego faktycznie dokonano zakupu przedmiotowego mebla, czego powódka jednak nie uczyniła. Pozwani, przywołując treść pozwu wskazali również, że nie posiadali oni pełnomocnictwa od sprzedawcy do reprezentowania interesów spółki (...), tym samym wadliwe jest twierdzenie powódki, by sprzedawca nakazywał konsumentowi bezpośredni kontakt z producentem i na tegoż producenta scedował załatwienie sprawy. Powódka powinna zatem wytoczyć sprawę sprzedawcy mając na względzie zgłoszenie roszczenia w reżimie instytucji niezgodności towaru z umową, po czym ów sprzedawca w wypadku przegranego procesu ma prawo żądać rekompensaty od producenta za dokonany zwrot zapłaconej ceny konsumentowi.

Z ostrożności procesowej w wypadku nieuwzględnienia przez Sąd w/w argumentów pozwani wskazali również, że reklamacja zgłoszona do (...) Sp. z o.o. była niezasadna chociażby z powodu braku uznania występowania niezgodności towaru z umową. Powódka podnosiła, że marszczenie na tkaninie mebla były tak znaczące, że dyskwalifikowały go w ocenie użytkownika i uzasadniały twierdzenie o jego wadliwości. Na zaprzeczenie tej tezie strona pozwana przedstawia trzy zdjęcia zrobione w trakcie oględzin mebla przez serwisanta producenta B. K., który dokonał oględzin przedmiotu sporu w miejscu zamieszkania powódki. Pozwani wskazali, że sugerowane przez powódkę marszczenia tkaniny były rzeczą normalną w tego rodzaju wyrobach i nie podlegały uznaniu ich za wady. Tym samym serwisant nie miał jakiegokolwiek podstawy do uznania, że zgłoszona reklamacja jest zasadna, o czym poinformowano sprzedawcę w piśmie z dnia 13.12.2011 r.

Na rozprawie w dniu 9 maja 2014 r. pełnomocnik powódki podtrzymał żądanie pozwu odnośnie A. K., a odnośnie E. K. cofnął pozew w całości ze zrzeczeniem się roszczenia (k.110).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. Ż. zamówiła w (...) Sp. z o.o. sofę L., oznaczenie tkaniny I - (...), oznaczenie tkaniny II - 3F, a następnie wpłaciła zaliczkę w kwocie 1000 zł.

W dniu 02.22.2011 r. (...) Sp. z o.o. (...)-(...) B., K. 44B wystawiła fakturę końcową VAT nr FV/07/0001/11/2011 na kwotę 2320,00 zł, dotyczącą zamówienia przez L. Ż. sofę L. (...) Tkanina. Do zapłaty pozostała kwota 1320,00 zł, którą L. Ż. w tym dniu uiściła.

Dowód:

- zamówienie - k. 12,
- rachunek wystawiony na L. Ż. – k.11,
- faktura VAT nr (...) - k.13,

Na obiciu sofy L. przy przeszyciach występowały marszczenia i nierówności materiału.

Dowód:

- dokumentacja zdjęciowa k. 76-79,

Z treści pisma L. Ż. z dnia 6 kwietnia 2012 r. zatytułowanego „ zgłoszenie wynikało, iż reklamacja została zgłoszona telefonicznie w dniu 2 listopada 2011 r. – czyli w dniu dostarczenia przedmiotu sprzedaży, a następnie u sprzedawcy w dniu 6 listopada 2011 r. Reklamacja dotyczyła sofy (...) Tkanina, zakupionej w Salonie (...) Sp. z o.o. W opisie uszkodzeń zakupionego towaru powódka wskazała, że w dniu dostarczenia kanapy przez Salon (...) Sp. z o.o. materiał sofy był pofałdowany na całej powierzchni – na siedzisku, podłokietnikach, oparciu, bokach kanapy, jak również w miejscach przeszyc materiału. Na całej kanapie występowały zmarszczenia, przy siadaniu/wstawianiu na siedzisku kanapy pozostawał ślad, który można usunąć jedynie poprzez dokładne wygładzenie materiału ręką, co wskazuje na złe naciągnięcie materiału i niewłaściwą elastyczność i sprężystość użytego do obicia materiału, a ponadto materiał ulega stopniowemu blaknięciu. Podniosła także, że rozkładanie i składanie kanapy nie przebiega w sposób umożliwiający właściwe i swobodne z niej korzystanie, tj. składanie i rozkładanie pierwszej części kanapy wymaga dużego wysiłku.

B. Ż. zażądała zwrotu ceny sprzedaży w jej nominalnej wysokości (odstąpienie od umowy). Wskazała, że druk wypełniła wyłącznie na prośbę sprzedawcy w celu polubownego rozstrzygnięcia sporu, data wypełnienia nie jest datą złożenia reklamacji, a stanowisko kupującego przedstawione zostało w dniu zakupu, dostarczenia przedmiotu sprzedaży, jak również w rozmowach telefonicznych i piśmie z dnia 20 lutego 2012 r. pozostaje nadal aktualne).

Dowód:

- zgłoszenie reklamacyjne z dnia 6 kwietnia 2012 r. z potwierdzeniem nadania k. 17-20,

B. K., zatrudniony w PPHU (...) w W. na stanowisku serwisanta przyjechał do mieszkania L. Ż., po otrzymaniu zgłoszenia z firmy w przedmiocie reklamacji. Wskazał, że w razie zgłoszenia reklamacji dochodzi do sporządzenia dokumentacji zdjęciowej oraz spisania protokołu reklamacyjnego. Z oględzin została sporządzona dokumentacja zdjęciowa.

Dowód:

- zeznania świadka B. K. k. 99-100,
- dokumentacja zdjęciowa k. 76-78;

Pismem z dnia 13.12.2011r. Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe (...) z siedzibą w W. poinformowało (...) Sp. z o.o., że po dokonaniu oględzin sofy L. (...), zakupionego przez L. Ż., zgłoszenie reklamacyjne nr 1918 nie może zostać uznane za zasadne, ponieważ pofałdowania tkaniny są normalnym zachowaniem się materiału przy dużych powierzchniach, co nie podlega reklamacji.

Dowód:

- pismo z dnia 13.12.2011 k. 14,

Pismem z dnia 20 lutego 2012 r. pełnomocnik L. Ż. zwróciła się ponownie do Fabryki (...) D. Reklamacji oraz Salonu (...) Sp. z o.o. w przedmiocie reklamacji nr 1918. Pełnomocnik powódki wskazała w nim, że w związku z uzyskaną przez L. Ż. ustną informacją od pracownika Fabryki (...) – A. B. oraz przesłanego w dniu 24.01.2012 r. pisma z dnia 13.12.2011 r., w jej ocenie postępowanie reklamacyjne zostało przeprowadzone w sposób niezgodny z przepisami prawa. Odwołując się do treści ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego podniosła, że naruszono ustawowy termin, w którym sprzedawca obowiązany jest ustosunkować się do reklamacji, a L. Ż. nie otrzymała bezpośredniej odpowiedzi na złożoną reklamację, wobec czego należy uznać, że sprzedawca – Salon (...) uznał złożoną przez nią reklamację. Pełnomocnik wskazała również, że sprzedawca przekazał sprawę producentowi kanapy tj. Fabryce (...), który wysłała do L. Ż. serwisanta. Producent kanapy w oparciu o sporządzone przez serwisanta zdjęcia oraz dokonane przez niego oględziny uznał, że zakupiony towar został wyprodukowany prawidłowo, zgodnie z technologią producenta. Pełnomocnik powódki opisała również szczegółowo okoliczności przemawiające za uznaniem, że towar dostarczony L. Ż. był niezgodny z umową.

Pełnomocnik L. Ż. celem polubownego zakończenia postępowania reklamacyjnego wezwał do wymiany kanapy na nową, a w przypadku odmowy wymiany wskazał, że L. Ż. odstępuje od umowy i żąda zwrotu uiszczonej ceny sprzedaży w nominalnej wysokości.

Dowód:

- pismo z dnia 20 lutego 2012 r. k. 21-25,

Pismem z dnia 17.04.2012 r. (...) Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego (...) poinformował L. Ż. oraz jej pełnomocnika, że karta gwarancyjna nie została opatrzona podpisem klienta i sprzedawcy, zatem zgodnie z warunkami gwarancji zawartymi w karcie gwarancyjnej jest ona nieważna.

Dowód:

- pismo z dnia 17.04.2012 r. k. 16,

A. K. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...), W. 47E, (...)-(...) G.. A. K. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej (...).07.1991 r.

Dowód:

- informacja z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej k. 68-69

- zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dn. 05.07.2007 r. k 104,

Sąd zważył co następuje:

Powództwo wytoczone przeciwko A. K. podlegało oddaleniu.

Powódka domagała się zasądzenia kwoty 2.320 zł na podstawie umowy sprzedaży kanapy typu L. (...), zawartej z (...) Sp. z o.o. w B., wskazując konsekwentnie zarówno w pozwie, jak i na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2014. , iż swoje żądanie opiera na przepisach ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej z tytułu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową.

Pozwany wniósł, w związku z takim określeniem żądania pozwu, o jego oddalenie.

Pozwany zarzucił, że podmiotem odpowiedzialnym za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest sprzedawca, a nie producent. Ponadto obowiązek ustosunkowania się do reklamacji zgodnie z treścią art. 8 ust. 3 ustawy nałożony został na barki sprzedawcy, a nie producenta. Producent nie ma nic wspólnego z reklamacją, dopóki nie zostanie skierowane do niego roszczenie regresowe ze strony sprzedawcy w oparciu o art. 12 ustawy.

Kwestie dotyczące dokonywania w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny) zostały uregulowane w sposób wyłączny w ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z dnia 5 września 2002r.). Przedmiotowa ustawa określa m.in. sposób postępowania i zasady odpowiedzialności w razie niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 przedmiotowej ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania.

W art. 8 ustawa wskazuje uprawnienia przysługujące kupującemu w razie stwierdzenia niezgodności zakupionego towaru z umową. W pierwszej kolejności kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów (art. 8 ust. 1). W wypadku nie ustosunkowania się przez sprzedającego do żądania kupującego określonego w ust. 1 w terminie 14 dni przyjmuje się, że sprzedawca uznał je za uzasadnione (art. 8 ust. 3). Jeżeli natomiast kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałaby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna (art. 8 ust. 4).

Możliwość dochodzenia uprawnień na podstawie w/w ustawy z tytułu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową odróżnić należy od instytucji gwarancji.

Zgodnie z art. 13 ust 1 cytowanej powyżej ustawy, udzielenie kupującemu gwarancji następuje bez odrębnej opłaty przez oświadczenie gwaranta, zamieszczone w dokumencie gwarancyjnym lub reklamie, odnoszących się do towaru konsumpcyjnego; określa ono obowiązki gwaranta i uprawnienia kupującego w przypadku, gdy właściwość sprzedanego towaru nie odpowiada właściwości wskazanej w tym oświadczeniu. Nie uważa się za gwarancję oświadczenia, które nie kształtuje obowiązków gwaranta. Stosownie do ust. 2, sprzedawca udzielający gwarancji wydaje kupującemu wraz z towarem dokument gwarancyjny; powinien także sprawdzić zgodność znajdujących się na towarze oznaczeń z danymi zawartymi w dokumencie gwarancyjnym oraz stan plomb i innych umieszczonych na towarze zabezpieczeń. Zgodnie z ust. 3 cytowanego powyżej przepisu ustawy, oświadczenie gwaranta powinno być sformułowane zgodnie z wymogami określonymi w art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze. **W dokumencie gwarancyjnym należy zamieścić podstawowe dane potrzebne do dochodzenia roszczeń z gwarancji, w tym w szczególności nazwę i adres gwaranta lub jego przedstawiciela w Rzeczypospolitej Polskiej, czas trwania i terytorialny zasięg ochrony gwarancyjnej. Ponadto powinno być w nim zawarte stwierdzenie, że gwarancja na sprzedany towar konsumpcyjny nie wyłącza, nie ogranicza ani nie zawiesza uprawnień kupującego wynikających z niezgodności towaru z umową.** Uchybienie wymogom, o których mowa w ust. 2 i 4 oraz art. 3 ust. 1 zdanie pierwsze, nie wpływa na ważność gwarancji i nie pozbawia kupującego wynikających z niej uprawnień.(ust. 5)

Instytucja gwarancji ma znaczenie podwójne: jest środkiem wykorzystywanym przez producenta/ sprzedawcę dla pozyskania nowych klientów, jednocześnie wzmacnia pozycję kupującego w wypadku ujawnienia się wady rzeczy sprzedanej.

Wskazując na istotę gwarancji przywołać można wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2012 r., sygn. akt V CSK 166/11, LEX nr 1211176, zgodnie z którym rękojmia zapewnia minimum ochrony interesów kupującego, a gwarancja jakości nie jest jej modyfikacją, lecz odrębną, dodatkową formą zabezpieczenia interesów kupującego, nie podlega więc ograniczeniom przewidzianym dla rękojmi. Gwarancji udziela sam gwarant, decydując o tym, w jakim zakresie chce przejąć ryzyko ponad albo obok tego, co przewiduje rękojmia. Treść stosunku gwarancji jest kształtowana przez umowę. Wręczenie dokumentu gwarancyjnego i jego przyjęcie przez nabywcę powoduje powstanie stosunku obligacyjnego pomiędzy wystawcą tego

dokumentu i nabywcą rzeczy. W sytuacji, w której wręczający dokument gwarancyjny sprzedawca nie jest jego wystawcą, pełni on rolę posłańca, chyba że jest przedstawicielem gwaranta. Jednocześnie wskazać należy, że gwarancja jakości jest udzielana dobrowolnie, jej treść formułuje gwarant, kupujący zaś przez przyjęcie z rąk sprzedawcy dokumentu gwarancyjnego wyraża zgodę na zawarte w nim warunki gwarancji.

Udzielenie gwarancji następuje zazwyczaj poprzez wręczenie kupującemu wraz z rzeczą dokumentu gwarancji w postaci karty, czy też książeczki gwarancyjnej. Osoba dochodząca swoich roszczeń z tytułu umowy gwarancji jest zobowiązana przedstawić dowód na okoliczność jej udzielenia. Wskazać również należy, że stosunek prawny wynikający z gwarancji ma charakter umowny i co do zasady treść zobowiązania gwaranta może być kształtowana w sposób dowolny. **Decydujące znaczenie dla ustalenia zakresu gwarancji i treści uprawnień z niej wynikających ma umowa gwarancyjna.**

Podkreślenia wymaga również, że pojęcie wady fizycznej rzeczy na gruncie rękojmi (niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową) i w rozumieniu gwarancji nie zawsze jest tożsame. Odpowiedzialność udzielającego gwarancji obejmuje zwykle funkcjonowanie rzeczy, stanowi zapewnienie, że dana rzecz jest dobrej jakości. Przy wadliwości w wypadku rękojmi (niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową) poprzez wadę rozumie się braki właściwości rzeczy, o których zapewnił sprzedający.

L. Ż. w pozwie skierowanym przeciwko E. i A. K., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Fabryka (...) W. nr 47E, (...)-(...) G. wskazała, że w dniu 02.11.2011 r. nabyła u pozwanego w sklepie przy ul. (...) we W. kanapę typu L. (...) Tkanina na kwotę 2320,00 zł. Z dołączonych do pozwu dokumentów wynika, że powódka L. Ż. uiściła zaliczkę za sofę L. w wysokości 1000 zł na rzecz (...) Sp. z o.o. K. 44b, (...)-(...) B. (k. 11). W dniu 02.1.2011 r. (...) Sp. z o.o. K. 44b, (...)-(...) B. wystawiła powódce L. Ż. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2320,00 zł za sofę L. (...) Tkanina. Jak wynika z przedmiotowej faktury w dniu 02.11.2011 r. powódka uiściła brakującą należność w wysokości 1320,00 zł (k. 12). W zgłoszeniu reklamacyjnym z dnia kwietnia 2012 r. pełnomocnik powódki wskazała, że mebel został zakupiony w Salonie (...) Sp. z o.o., ul. (...) B. i przez ten podmiot został powódce dostarczony w dniu 02.11.2011 r. (k.19).

Jednocześnie powódka B. Ż. w pozwie wskazała, że od początku chciała skorzystać z przysługujących jej uprawnień z tytułu niezgodności towaru z umową i złożyła reklamację u sprzedawcy, a nie gwaranta, który z nieznanych powodów przyczyn przekazał zgłoszenie reklamacyjne gwarantowi (producentowi mebla - Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Handlowemu (...) z siedzibą w W.).

Przytoczone wyżej okoliczności w sposób jednoznaczny wskazują, że powódka w ramach wytoczonego powództwa domagała się zwrotu uiszczonej tytułem ceny kwoty 2320,00 zł w związku z odstąpieniem od umowy sprzedaży, w trybie wskazanym w art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wskazuje, że powódka co prawda zakupiła sofę typu L. (...) w sklepie przy ul. (...) na B., jednakże nie zakupiła go od strony pozwanej - E. i A. K., prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą Fabryka (...). Sprzedawcą przedmiotowej sofy w rzeczywistości był (...) Sp. z o.o. K. 44b, (...)-(...) B.. Z tego względu powódka powinna domagać się w niniejszym postępowaniu kwoty uiszczonej tytułem ceny nie od gwaranta - producenta mebla, który jak słusznie wskazano w sprzeciwie od nakazu zapłaty, nie był stroną umowy sprzedaży zawartej z powódką oraz nie posiadał w tym zakresie żadnego pełnomocnictwa do działania w jej imieniu, a od sprzedawcy - (...) Sp. z o.o. To, iż reklamacja została przekazana do rozpoznania producentowi, nie zmienia podmiotu odpowiedzialnego za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową. Producent w praktyce występuje wówczas w roli doradcy lub rzeczoznawcy dla sprzedawcy, jeżeli sprzedawca wystąpi do niego o taką pomoc. Czym innym jest natomiast sytuacja, w której zgłoszenie zostanie wykonane w reżimie gwarancyjnym albowiem wówczas sprzedawca staje się tylko pośrednikiem pomiędzy konsumentem a gwarantem. W przedmiotowej sprawie reklamacja nie była skierowana jednak do gwaranta, gdyż nie była ona zgłoszona w reżimie gwarancji.

Podkreślenia wymaga, że tak sformułowane żądanie pozwu nie może być wynikiem pomyłki, czy niezajomości przepisów i reżimów odpowiedzialności, gdyż powódka w niniejszym postępowaniu, jak i w postępowaniu reklamacyjnym była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. W pozwie powódka wyraźnie określiła podstawę prawną swoich żądań wskazując. Z tego też względu złożyła zgłoszenie reklamacyjne do (...) Sp. z o.o., które później natomiast zostało przekazane, w ramach obowiązującej procedury, do producenta - Fabryki (...), prowadzonej przez pozwanego A. K.. Podobnie w zgłoszeniu reklamacyjnym z dnia 6 kwietnia 2012 r. pełnomocnik powódki wskazał, że B. Ź. zgłosiła reklamację z tytułu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umowa (k.40). Okoliczność ta została potwierdzona również w piśmie z dnia 20 lutego 2012 r. (k. 43) i na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2014 r. (k. 100) w związku z pytaniem Przewodniczącego.

Z uwagi na to, że powódka w przedmiotowym postępowaniu była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, który wskazał podstawę prawną żądania, Sąd nie był uprawniony do jej zmiany. Z tego też względu, wobec jasnego sformułowania pozwu, Sąd nie mógł przyjąć, że powódka reprezentowana przez fachowego pełnomocnika dochodziła swoich praw w ramach uprawnień przysługujących jej z tytułu gwarancji. Ponadto powódka nie przedłożyła także dokumentu gwarancyjnego na podstawie którego Sąd mógłby ocenić zasadność roszczeń powódki. **Osoba natomiast dochodząca swoich roszczeń z tytułu umowy gwarancji, jak wskazano powyżej, jest zobowiązana przedstawić dowód na okoliczność jej udzielenia.** Stosunek prawny wynikający z gwarancji ma charakter umowny i co do zasady treść zobowiązania gwaranta może być kształtowana w sposób dowolny. **Decydujące znaczenie dla ustalenia zakresu gwarancji i treści uprawnień z niej wynikających ma umowa gwarancyjna, gdyż pojęcie wady fizycznej rzeczy na gruncie rękojmi (niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową) i w rozumieniu gwarancji nie zawsze jest tożsame.** Pełnomocnik powódki nie wniósł także o przesłuchanie powódki, co wynika z protokołu rozprawy z dnia 9 kwietnia 2014 r. (k. 100) uznając, że materiał dowodowy jest wystarczający i nie budzi wątpliwości co do podstawy odpowiedzialności pozwanych.

Mając powyższe na uwadze w oparciu o przytoczone powyżej przepisy Sąd oddalił żądane pozwanej wobec pozwanego A. K., który w związku z tak sformułowaniem żądaniem pozwu nie posiadał legitymacji procesowej czynnej i orzekł, jak w pkt I wyroku.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia- aż do wydania wyroku. W związku z cofnięciem przez powódkę pozwu przeciwko pozwanej ze zrzeczeniem się roszczenia, Sąd uznał, iż czynność ta nie jest sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa i na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. orzekł jak na w pkt II wyroku.

Orzeczenie w pkt III wyroku, Sąd oparł o treści przepisu art. 98 kpc i zasądził od powódki solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 48,76 zł na którą składały się: dwie opłaty skarbowe od przedłożonych pełnomocnictw (2 x 17 zł) i kwota 14,76 zł tytułem taksy notarialnej za poświadczenie za zgodność z oryginałem przez notariusza odpisu skróconego aktu urodzenia syna pozwanych, który był pełnomocnikiem pozwanych celem wykazania uprawnień do występowania w charakterze pełnomocnika.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;

2. Odpis doręczyć:

- peł. powódki wraz z uzasadnieniem;

3. dołączyć zpo doręczenia stronom i świadkowi postanowienia z dnia 2 czerwca 2014 r. i po ustaleniu, iż postanowienie jest prawomocne akta przedłożyć Przewodniczącemu Wydziału celem rozliczenia kosztów stawiennictwa świadka tj. wydania postanowienia w trybie art. 108 (1) kpc